

Skratt som fastnar

Kulturella perspektiv på skratt och humor

LARS-ERIC JÖNSSON OCH FREDRIK NILSSON (RED)

LUNDS
UNIVERSITET

LUND STUDIES IN ARTS AND CULTURAL SCIENCES 5

Lund Studies in Arts and Cultural Sciences is a series of monographs and edited volumes of high scholarly quality in subjects related to the Department of Arts and Cultural Sciences at Lund University. An editorial board decides on issues concerning publication. All texts have been peer reviewed prior to publication.

www.kultur.lu.se

Copyright © The editors and the authors, 2014
ISBN 978-91-981458-1-6

Lund Studies in Arts and Cultural Sciences
ISSN 2001-7529 (print), 2001-7510 (online)

Cover design and photography Johan Laserna
Printed in Sweden by Media-Tryck, Lund University, Lund 2014

Innehåll

SKRATT SOM FASTNAR	7
Lars-Eric Jönsson och Fredrik Nilsson	
DEN SKRATTANDE LÖJTNANTEN: PARAD, KARNEVAL OCH HUMOR	19
Jonas Engman	
UNGA MUSLIMER OCH HUMOR SOM NORM	39
Pia Karlsson Minganti	
BERÄTTELSEN OM DET SVENSKA IRONISKA 1990-TALET	61
Anna Johansson & Angelika Sjöstedt Landén	
OANSENIG SITUATIONSHUMOR. ETT PAR FALL OCH NÅGRA FRÅGOR	87
Barbro Blehr	

MÅNGTYDIGA SKRATT. OM NÄRHET OCH DISTANS HOS BEATLESENTREPRENÖRER I LIVERPOOL	101
Lars Kaijser	
FINLANDSSVENSKARNA OCH HUMORNS GRÄNSER	117
Sven-Erik Klinkmann	
HUMOR I MOTSTÅNDETS TJÄNST. ÖVERVIKTIGAS RIKSFÖRBUND OCH KAMPEN MOT DISKRIMINERING	139
Fredrik Nilsson	
DEFINISJONSMAKT OG SØSKENKJÆRLIGHET. HVORFOR LER NORDMENN (FREMDELES) AV SVENSKER?	157
Ida Tolgensbakk	
MENTAL KARNEVAL? SKRATT I PSYKIATRINS HISTORIA	177
Lars-Eric Jönsson	
FÖRFATTARPRESENTATIONER	193

Oansenlig situationshumor. Ett par fall och några frågor

Barbro Blehr

På min axel dröjer minnet av två vänliga klappar. Den ena är från *Sears Tower* i Chicago mars 2012. Jag hade stått i en lång kö för att passera säkerhetskontrollen för att kunna åka upp i tornet. Väl igenom kom jag ihåg att det fanns en öppnad vattenflaska i ryggsäcken, och gick till en vakt och berättade. Han log vänligt och sa "This isn't an airport". Och klappade mig på axeln. Den andra är från *Scandic hotell* i Bergen juni 2012, när vi första dagen av den 32. Nordiska etnolog- och folkloristkongressen förvirrat försökte räkna ut var de olika sessionerna skulle äga rum. Eftersom seminarierummen var uppkallade efter gator och kvarter ute i stan trodde jag en sekund att föredragen skulle hållas i lokal på annan adress, oklart hur långt bort, och undrade över om jag skulle hinna dit jag ville i tid. Jag minns inte exakt hur svaret löd när jag frågade den man ur personalen som plötsligt dök upp bland oss för att hjälpa. Men jag minns det korta ögonblicket av road lättnad när jag förstod att lokalen låg i det hus vi stod i. Och den lätta klappen på min axel.

De här interaktionerna var korta. De bestod av maximalt tre meningar var, och en beröring. För mig framstår detta som utslag av humor – en lågmäld, situationsberoende humor, som i de här fallen var exklusiv nog att engagera bara två personer. Den har fascinerat mig av tre skäl: För att den förmår alstra mycket effekt med små medel, för att den är svår att återge så att dess kvalitet går fram, och för att den förefaller vara föga uppmärksam av humorforskare både inom och utom etnologin. När jag försökte relatera exemplen till allmän samhälls- och kulturvetenskaplig humorforskning tog

OANSENIG SITUATIONSHUMOR

det lång tid innan jag stötte på teorier eller kategorier som kunde matcha dem. Och när jag till slut hittade fram till ett begrepp som i någon mån kunde kännas som en adekvat teoretisering, så var känslan av igenkännande inte odelad och inte helt tillfredsställande.

En tänkbar slutsats kunde då vara att saken inte är värd att grubbla mera över. Men eftersom den har följt mig genom en vinter utan att släppa taget tror jag att det kan vara värt att försöka sätta ord på de funderingar den kan aktualisera.

I det följande ska jag därför först utveckla beskrivningen av de två händelserna en smula, därefter relatera dem till humorforskning av olika slag: Fallstudier, allmänna teorier och den parallell jag kunde notera i Peter Bergers resonemang (1997). I diskussionen därefter ska jag dels reflektera över hur långt man skulle kunna töja den här kategorin av interaktioner, utan att den förlorar sin karaktär, dels formulera några frågor som exemplen enligt min mening kan inspirera till. Eftersom jag i båda de fall som diskuteras var en av huvudpersonerna, medan den andre var anonym för mig, och eftersom interaktionerna inte dokumenterades, så är den enda källa till kunskap jag har om episoderna det som har dröjt sig kvar i minnet. Det är mildt sagt inte det bästa utgångsläget om man vill dra slutsatser utifrån ett empiriskt material. Men det är inte heller det jag ska göra. Texten som följer är snarare ett försök att utnyttja de egna upplevelserna för att urskilja frågor och perspektiv för senare empiriska studier, eller, om man så vill: Ett slags autoetnografiskt baserat hypotesgenererande.³⁴

34 Leibing och McLean (2007:12f) noterar att autoetnografi har bedrivits på så många sätt att termens innebörd har blivit oklar. Av deras resonemang framgår att de förknippar angreppssättet med en reaktion mot den slags positivistiska vetenskap där referenser till etnografens person var bannlysta, att de är varse att pendeln i somliga fall har svängt över till överdriven självfokusering, och att de finner det motiverat att som egen ståndpunkt markera att etnografens personliga data är relevanta bara när de bidrar till att kasta ljus över den etnografiska processen. Samtliga dessa reflektioner ligger nära ståndpunkter som i svensk etnologi brukar sortera inom resonemang om reflexivitet. I den enorma mängd publicerade artiklar som på något sätt berör autoetnografi förefaller metoden ofta inkludera ett uppmärksammande av forskarens känslomässiga erfarenheter. Detta är logiskt nog, givet att egna känslor är mer direkt möjliga att inspektera än andras. Jag kommer också att utnyttja den möjligheten i det följande. Ambitionen är då att använda de egna erfarenheterna för att få beredskap att studera andras – och att pendla mellan närhet och distans i reflektionen över det självupplevda.

Vad hände mellan vem, och hur?

Båda mina exempel utspelar sig mellan två personer omgivna av en större folkmassa. I Sears Tower befinner de sig i ett offentligt rum, ett slags vänt-hall i en byggnad öppen för en allmänhet som betalar inträde. Hallen på hotellet framstår i jämförelse som en semioffentlighet, ett rum som är öppet inte för var och en (som kan betala), utan för var och en som hör till det tillfälligt etablerade kollektiv som deltagare i samma kongress utgör. Människomassan som omgav huvudpersonerna var mindre där än i Sears Tower. Men lokalen var också mindre och trängre, och atmosfären av brådska mer påtaglig. De som var samlade i hotellhallen hade ett schema att förhålla sig till, och fler än jag kan ha haft uppgiften att hitta rätt inom några få minuter hängande över sig som en besvärlig utmaning. Atmosfären i vänthallen i tornet minns jag snarare som avslappnad och mindre präglad av stress eller irritation än vad man kanske skulle vara beredd på i en lokal där många människor ständigt står i kö.

De två huvudpersonerna var av olika kön. Med reservation för att det är vanskligt att avgöra människors ålder enbart på basis av deras fysiska framträdande skulle jag ändå våga anta att båda männen var yngre än jag. Båda var också längre än jag. Och sist men inte minst var de i situationerna ifråga på hemmaplan i egenskap av anställda eller på något sätt ansvariga för verksamheten, medan jag var gäst, kund, klient. Detta markerades i Sears Tower av att vakten var tydligt uniformerad. Mannen på hotellet i Bergen hade inte uniform. Kanske var det så att han framträdde som ansvarig mer genom sitt handlande än sitt yttre. Jag minns inte hur det blev klart för mig att han var en person som det gick att ställa frågor till, men har samtidigt ett klart minne av att jag förstod att han hörde till etablissemangen och inte – vilket i praktiken också hade kunnat vara möjligt – till någon potentiellt mer hemmastadd skara av kolleger. Att de båda var funktionärer gör dem till strukturellt överlägsna i sammanhanget. Jag är dock böjd att tolka deras framträdande som att det ingick i deras uppdrag att närma sig gästerna eller kunderna med hövlighet, och att de agerade därefter. Detta upphäver inte deras överordning, men mildrar sannolikt dess effekter en smula. Om även de andra egenskaperna – kön, storlek och den förmodade åldern – gav dem ett övertag i mötena är en

OANSENLIG SITUATIONSHUMOR

mer öppen fråga, som jag ska återkomma till nedan.

Själva interaktionen skulle jag närmast vilja beskriva i termer av en artikulering av oro, som blir stillad. I båda fallen är det jag som har ett problem, och funktionären som löser det åt mig. I foajén i tornet kan jag ha framstått som en kombination av laglydig och orolig över att ha brutit mot en regel, i hotellhallen hade jag helt enkelt problem med att snabbt nog komma till rätt adress. Som läsare av en tidigare version av artikeln påminde mig om är repliken i den första episoden – ”This isn’t an airport” – direkt länkad till ett scenario där en vattenflaska skulle ha varit förbjuden och en person med förbjudet innehåll i handbagaget en risk som måste hanteras, det vill säga till säkerhetskontrollerna vid flygplatserna efter 11 september 2001. Om man håller fast vid den tolkningsbakgrunden kan man fundera över om vakten svarade vänligt och skämtsamt för att jag var prototypen på ett slags människa som inte förväntas vara farlig: En äldre kvinna (och dessutom vit, vilket kunde ha haft ytterligare implikationer för bemötandet i en flygplatshall). Nu var vi visserligen, som han mycket riktigt sade, inte på en flygplats. Men förväntan på äldre kvinnors ofarlighet kan vara en tolkningsram som uppträder i olika sammanhang, både när det är skarpt läge och när det inte är det.

Den känsla som dröjde kvar, hos mig som adressat för funktionärernas svar – och klappar – kan närmast beskrivas i termer av tröst, upprättelse och bekräftande: Det är ingen fara, allt är i ordning, du är inte en idiot. Eller, noga räknat: Om du känner dig som en idiot, så förtar vänligheten – och klappen – det obehag som den känslan kunde vara förknippad med. Det är inte minst på grund av den effekten som exemplen står i kontrast till huvudströmmen i den etnologiska humorforskningen, som hellre fokuserar humor i relation till sociala hierarkier, förtryck och protest. De frågor som då ställs handlar ofta om hur makten kan utmanas och de förtryckta få vapen, med just humor som instrument. I mina båda exempel däremot vänder ingen upp och ner på världen. Klienten förblir klient, den uniformerade parten står kvar i tjänst och behåller kontrollen. Utbytet handlar inte om att förändra världen, åtminstone inte i stort. I liten skala däremot skulle man kunna hävda att det faktiskt gör en skillnad i världen om människor hanterar varandra med en skämtsam form av vänlighet, eller på ett nedlåtande sätt, vilket hade varit precis lika möjligt.

Tidigare forskning?

Det finns stora mängder av humorforskning. Bland översikter kan nämnas Morreall (1987), Apte (1988) Palmenfelt (1996) eller, i sig, tidskriften *Humor*, som erbjuder en omfattande bank av både exempelstudier och teoretiska reflexioner. Där berörs t.ex. humor i asymmetriska relationer (Dunbar m. fl. 2012), humor bland kolleger och vänner (Holmes och Marra 2002), och till och med småskalig humor (Vejleskov 2001), vilket dock visade sig syfta på något helt annat än jag hade hoppats. Skulle jag relatera mina episoder till dessa texter kunde jag, med stöd i de båda förstnämnda artiklarna, fokusera på episodernas funktion, och dra slutsatsen att de är exempel på humor som förenar, snarare än separerar, och som är positiv snarare än negativ. Det kan kanske ha ett visst intresse. Men det kvardröjande intrycket av artiklarna ifråga är ett främlingskap inför den deduktiva karaktären, deras fokus på kvantifierbara funktioner, de förhandsdefinierade variablerna, och de grova och entydiga analytiska kategorierna.³⁵ Detta är säkert utmärkta, och nödvändiga, egenskaper i andra vetenskapliga traditioner – men de är svåra att förena med ett mer förutsättningslöst kulturvetenskapligt intresse för meningsskapande processer i vardaglig interaktion.

Skulle det gå, istället, att söka stöd i de tre stora humorteorierna? Kan nyckelord som överlägsenhet, lättnad eller inkongruens (Morreall 1987) hjälpa till att dyrka upp mina två exempel? Det är tveksamt. De klassiska teorierna verkar närmast fungera som ett slags facit, eller mallar. Och facit stämmer ju, så att säga. Det är den strukturellt överlägsne funktionären som riktar en humoristisk kommentar gentemot sin klient, istället för tvärtom, och inkongruensteorin kan, åtminstone med lite god vilja, förklara varför det är roligt när en vakt i ett torn lugnar en person med en vattenflaska inte genom att säga "det är OK att ta med flaskan in", utan genom att säga att hon inte befinner sig på en flygplats. Den tredje stora teorin kan i någon mån svara mot det som för mig framstår som episoder-

³⁵ Som något av avvikare bland tidskriftens artiklar framstod två texter om religion och humor; Saroglou (2002) och Joeckel (2008). Ingen av dem var särskilt relevant för mina två exempel, men det var de som satte mig på spåret till Peter Bergers bidrag till fältet.

OANSENIG SITUATIONSHUMOR

nas essens, nämligen den sekundsabba känslan av närhet, upprättelse och tröst, genomsyrad av ett humoristiskt modus. Ytterst skulle ju detta kunna reduceras till den teoretiska sanningen att humor löser upp en spänning. Men den kopplingen sker, liksom relaterandet till de båda andra stora humorteorierna, inte utan en betydande förlust av nyanser.

Gemensamt för de inledningsvis nämnda artiklarna är också att de fokuserar det som uppfattas som roligt. Detta kan operationaliseras som det som utlöser skratt, eller som det som är avsett att roa, och som åtminstone av några deltagare också uppfattas som roligt (Holmes och Marra 2002:67). En konsekvens av detta är att det blir den komiska produkten i sig som hamnar i centrum för analysen, och att de företeelser som studeras tenderar att utgöras av sekvenser vars kärna är gestaltanden som avser att locka till skratt – inte minst då verbala sådana. Samma sak gäller för Peter Bergrers egensinniga monografi (1997), där en av de tre huvudavdelningarna består i en femdelad typologi av olika former av komiska uttryck.

Det är en av dessa fem kategorier som till synes skulle kunna matcha mina två exempel, nämligen den som Berger kallar vänlig eller välvillig humor, eller komik som avleder och förströr.³⁶ Sådan humor definieras, enligt Berger (1997:99), lättast genom vad den inte är. Den är inte intellektuellt anspråksfull, den har inte som syfte att attackera, den manar inte fram en upp- och nervänd kontrast till den verkliga världen. Snarare:

den är harmlös, till och med oskyldig. Den är avsedd att framkalla nöje, avslappning, och välvilja. Den förbättrar snarare än bryter upp eller oroar vardagslivets flöde. (1997:99)³⁷

Denna typ av humor är, menar Berger, den vanligaste form man möter i vardagslivet. Den förser människor med "den milda roadhet som gör det lättare att ta sig genom dagarna och att hantera smärre irritationer" (1997:100), och det är den som saknas hos människor som "inte har hu-

³⁶ Den engelska originalformuleringen är "The Comic as Diversion: Benign humor" (1997:99). Inspirationen till översättningen kommer från Farlex Free Dictionary, som förklarar diversion med "something that distracts the mind and relaxes or entertains" (<http://www.thefreedictionary.com/diversion>, 130301).

³⁷ Översättningarna, här som senare, är mina.

mor”, med den effekten att dessa människor får svårare att hantera världen, och själva blir svårare för andra människor att förhålla sig till (ibid.). Berger noterar också att denna vänliga humor är den enda av de former han diskuterar som inte behöver vara avsiktligt producerad, eller uttalat artikulerad. Den kan bara råka uppstå, till skillnad från de skämt, eller de uppvisningar i satir eller bländande intellektuellt humoristiskt skarpsinne (wit), som alltid har en upphovsperson och kräver en publik (1997:100-101).

I inledningen till sin monografi skisserar Berger ett fenomenologiskt grundperspektiv baserat på Alfred Schutz teorier om finita meningsprovinser inom ramen för en övergripande vardagsverklighet (1997:7ff). Den övergripande vardagsverkligheten är den intersubjektiva tillvaro som till envar tid framstår som mest verklig för människor – den vi inte kan tänka bort, den som finns där vare sig vi vill eller inte. De finita meningsprovinserna är enklaver inom denna verklighet, avgränsade sammanhang inom vilket andra stilar, känslor eller stämningar råder, och som människor upplever väl medvetna om att de befinner sig på ett slags utflykter från den mest verkliga verkligheten. Man blir varse dem inte bara genom att de har en egen karaktär, utan också genom att man förflyttas mellan dem och den omgivande verkligheten genom ett slags chockartade övergångar – enligt Berger (1997:8).

Humor skapar finita meningsprovinser, hävdar Berger. Den transformerar vardagen, antingen i långa slutna sammanhang, eller i korta ögonblick, där effekten kommer plötsligt och lika fort blir borta (1997:11).³⁸ Det är dock oklart om han menar att även den välvilliga humorn har denna effekt. Å ena sidan verkar han svara nej – som när han slår fast att de exempel på företeelsen som han har diskuterat inte hotar den sociala ordningen i vardagsverkligheten, utan (bara, är jag frestad att skjuta in) erbjuder en vila från vardagliga bekymmer, och en harmlös utvikning från vilken man återgår uppfriskad till sina dagliga göromål (1997:114). Å andra sidan erkänner han, direkt i anslutning, att detta i sig kan utgöra en egen art av magi – vilket definitivt borde kvalificera som ett avskilt sammanhang.

³⁸ Ett av huvudspåren i hans resonemang är att humor, just i kraft av sin förmåga att överskrida vardagsverklighetens här och nu, har något fundamentalt gemensamt med religiösa erfarenheter – som också de sätter människor i förbindelse med något som övergår eller överskrider här och nu.

OANSEN LIG SITUATIONSHUMOR

Tankegångarna har paralleller till ett återkommande tema i artiklarna i tidskriften *Humor* (trots de ljusår som skiljer mellan stil, art och teoretisk bas i de respektive resonemangen). Temat är vad humor gör med status quo. I de tidigare refererade artiklarna är huvudfrågan om olika typer av humor bekräftar eller underminerar den samhällsliga ordningen. Hos Berger är frågan egentligen den samma. Och i den mån hans svårplacerade välvilliga humor öppnar för något mellanting av effekter, mellan bekräftande och underminerande, så fångar han inte upp det som en möjlighet.

Berger har dock också satt ord på något annat, som han märkligt nog bara nämner, utan att ta konsekvenserna av i resten av texten: Även om det komiska kan representeras av speciella handlingar, så är det framför allt en form av varseblivning (och en unikt mänsklig sådan) (1997:14). Om vi tog det påståendet på allvar, tänker jag, så borde vi med en högre grad av kompromisslöshet utgå från att den humoristiska kvaliteten är hos mottagaren – i betraktarens öga, hos den som erkänner kvaliteten.³⁹ Eller, för att återvända till mina två exempel: Glädjen (och trösten, och lättnaden) är en realitet för den första talaren. Den är en kvalitet som erfars av den som tar emot. Annars skulle den inte ha funnits där, och situationen skulle ha varit en annan.⁴⁰

Reflexioner

Var kan man då landa efter den här rundvandringen? Det närmaste jag har kommit den kvalitet jag förknippar med att bli skämtad med och klappad är vad Berger talar om som vänlig humor: En kvalitet som plötsligt bara uppstår i vardagen, utan större åthävor, och som fort kan vara borta, utan att sätta några spår.

³⁹ Holmes och Marra (2002) nämner detta – som anförts ovan – men bara i andra hand. Det primära ledet i deras kriterium på humor är att den talande själv avser att vara rolig. Om Berger själv hade tagit konsekvenserna av sin iakttagelse fullt ut, så tror jag det skulle ha blivit svårare för honom att fylla en hel bok med exempel på komik, utan att reflektera mer över i vilka sammanhang och då av vilka människor som dessa exempel faktiskt har uppfattats som komiska.

⁴⁰ I förlängningen av detta finns en gåta som det inte finns plats att grubbla över här, men som kan vara nog så närvarande – eller irriterande – i vardagslivet: varför är x någon gång så fantastiskt roligt, och andra gånger inte roligt alls – även om x i sig är konstant?

Eller sätter den spår? Till det som frustrerade mig i de mer deduktiva och ofta kvantitativt orienterade humorstudierna hörde deras entydiga analytiska kategorier, till exempel begreppsparet utmana eller bekräfta status quo. Inte heller Berger förefaller se något däremellan – trots att han i praktiken faktiskt beskriver detta mellanting, när han karakteriserar den välvilliga humorns effekter. Han beskrev den ju som milda roadhet *som gör det lättare att ta sig genom dagen* (1997:100), eller som något som *förbättrar* snarare än vänder upp och ner på världen (1997:99) (mina kursiveringar), vilket rimligen måste indikera något slags förändring av sakernas tillstånd.

Jag tror alltså att det finns en tredje möjlighet – vid sidan av utmana eller bekräfta – men att den blir relevant först när det vi fokuserar inte är den sociala ordningen i sig, utan världen så som den gestaltar sig för människor som lever i den. Som framgått ovan: Mina båda episoder förändrade inte de båda aktörernas positioner, eller hierarkin dem emellan; funktionären förblev en (mer eller mindre) uniformerad person i tjänst, klienten förblev en kund. Men klientens perspektiv på världen blev ett annat, åtminstone ett annat än vad det hade varit om den humoristiska vänligheten inte hade varit där. Och ringverkningarna av detta ska inte undervärderas. I beskrivningarna ovan har jag uteslutande fokuserat på vad som hände under de respektive korta mötena. Vad funktionärerna tänkte och kände när de gick vidare har jag ingen aning om. Jag har ingen grund för att antyda att de lämnade mig med samma typ av lätta roadhet som dröjde kvar hos mig, och det är förmätet att tro att de skulle minnas känslan av en axel som de har klappat. Däremot tror jag det är rimligt att anta det rakt motsatta. Om interaktionen hade varit aggressiv och hotfull, om den hade eskalerat, och involverat fysisk kontakt av ett mer våldsamt slag, så tror jag att vi alla tre hade gått vidare från mötena med bultande hjärtan och adrenalin i blodet. För egen del skulle jag inte ha funnit detta njutbart, och jag vill gärna tro att inte heller funktionärerna skulle ha uppskattat det. Mot den bakgrunden kan det kanske ändå framstå som möjligt att tänka att oansenlig situationshumor (i likhet med Bergers kategori välvillig humor) gör världen en liten aning bättre, i betydelsen behaglig att befinna sig i. I så fall lämnar den inte heller status quo helt oberört, även om de förändringar det rör sig om förvisso kan framstå som mikroskopiska och kortvariga, i jämförelse med utmaningar av mer dramatiskt slag.

OANSENIG SITUATIONSHUMOR

Hur långt skulle man då kunna töja kategorin oansenig situationshumor? Måste den äga rum mellan få personer? Skulle episoderna ha kunnat engagera flera människor, utgöras av längre sekvenser, utlösa större skratt? Skulle en interaktion mellan få, som här, ha kunnat vara omgiven av en publik som tog del i den utan att själv agera? Kanske, kanske inte. Det återstår att undersöka.

Måste interaktionerna ha samma tema, eller stämning? Måste det alltid handla om en oro som blir stillad? Nej, det tror jag inte. Det enda jag vet säkert är att om värmen inte hade varit där i svaret, om rösten hade haft en annan biton, så skulle kvaliteten ha varit en annan, och effekten likaså.

En annan sak man kan fundera över är situationsdefinitionen och parternas relation till varandra. I de fall jag har refererat här hände inget före och inget efter, parternas vägar korsade varandra bara i dessa korta ögonblick. Skulle interaktioner av det här slaget kunna äga rum i symmetriska relationer, och/eller mellan människor som inte är främlingar för varandra, utan har både en historia och en potentiell framtid tillsammans? Det skulle de nog kunna göra – men högst sannolikt då inte med samma karaktär. Både skämt och beröring implicerar närhet. Närhet mellan närstående är en njutning, men ingen överraskning, till skillnad från närhet som inte är väntad. Överraskningen bidrar sannolikt till effekten, kanske till och med starkt.

En annan fråga är hur allvarlig eller hotande en situation skulle kunna vara, och fortfarande tillåta denna form för kommunikation. Kunde inramningen ha varit fängelse, arrest, piketbuss? Läkarmottagning? Biktstol? För mig ter det sig mindre troligt, för att relationen mellan "funktionär" och allmänhet här är mer tydligt hierarkisk, och för att större saker än en vattenflaska och en tid att passa står på spel. Men jag kan ha fel, och saken borde prövas.

Skulle rollerna kunna vara omvända? Skulle den vakthavande kunna ha problem, och klienten skämta? Ja, det måste kunna vara möjligt. Men den frågan bäddar också för en annan, av mer teoretisk art: måste över/underordning uteslutande förstås som predefinierad? Eller skulle man i någon grad kunna betrakta asymmetrin som en flytande egenskap, mer förhandlingsbar, mer bräcklig, mer performativ – så att parterna kan skifta mellan att vara bekymrade/utsatta respektive lugnande, tröstande, roande? Kan

det rentav vara så att du tar ett övertag genom att vara den som skämtar, lugnar, tröstar, roar? Jag anar att möjligheterna för detta kan variera mellan mer respektive mindre tydligt hierarkiska sammanhang. Men det är en smula svindlande att föreställa sig att även de skarpaste hierarkiska lägena rymmer någon grad av bräcklighet, och att stillsam humor skulle kunna vara operativ i just det utrymmet.

Beröringen är ett eget kapitel. Jag trodde först att den bara var en bonus, men inte en del av grundbeståndsdelarna. Det stämmer förstås, såtillvida att en interaktion kan vara humoristisk på ett oansenligt sätt utan att någon av parterna rör vid den andre. Men jag hade också fel. Det gör stor skillnad om beröringen är med eller ej, och framför allt gör det enormt stor skillnad om den landar rätt eller ej – det vill säga, om den i betraktarens ögon, eller på mottagarens axel, uppfattas som en välvillig gest som understryker ett vänligt skämt, eller som en patroniserande illegitimitet.⁴¹ På denna punkt tror jag också det skulle hända något om vi lät aktörerna byta plats, om klienten fick lugna och klappa, och funktionären ta emot. Det är kanske fördomsfullt, men jag är böjd att uppfatta detta som lite mer riskabelt, rent mellanmänskligt, än att den som är i överläge räcker ut en hand. Mot bakgrund av tanken att asymmetri kan vara något som skapas och återskapas i handling, som föreslaget ovan, tror jag dock det vore förhastat att avskriva scenariot som omöjligt.

Men vid den här punkten tror jag också att vi behöver återvända till variablerna längd och kön. De måste inte vara korrelerade, men från mitt perspektiv (kvinna, 1,60 meter) är de i praktiken ofta det; de flesta män är längre än jag. Jag skulle vilja påstå att en klapp på axeln är hart när omöjlig att effektuera på ett smidigt sätt, om inte den som klappar är längre än den som blir klappad. En vuxen kan vanligtvis beröra ett barns axel utan problem, och den som är lång kan alltid klappa neråt. I bokstavlig mening kommer en klapp på axeln i så fall alltid ovanifrån. Det behöver inte betyda att den som klappar en annans axel alltid är i socialt

⁴¹ Jag kan inte minnas nu om klappen landade samtidigt med att repliken uttalades, eller om det fanns en sekunds fördröjning. Min hypotes är att fördröjningen fanns, och att den har betydelse.

OANSENIG SITUATIONSHUMOR

och kulturellt överläge. Men det borde kunna medföra att den förståelse-ramen är den som ligger närmast till hands, för både mottagare och givare, när en sådan beröring sker.⁴²

Att en klapp kommer ovanifrån är inte detsamma som att den är nedlåtande. Men vad är det då som gör att somliga klappar förstås som nedlåtande, andra som vänliga, andra åter som både vänliga och integrerade delar av ett skämt? Svaret ligger, tror jag, i det som antyddes redan här ovan. Om rösten som svarade inte hade haft värme, så skulle kvaliteten ha varit en annan, och effekten likaså. Eller med andra ord: förståelsen av beröringens karaktär är oupplösligt kopplad till upplevelsen av annat än beröring. I de här fallen tyder mitt sätt att återge händelserna på att det är rösterna som har varit viktigast – både orden som yttrades och tonen som bar dem – och att beröringen har förståtts som en viktig tilläggs kvalitet. Jag antar att i andra situationer skulle blickar eller ansiktsuttryck ha kunnat stå för en minst lika stor del av totalintrycket, det vill säga ha bidragit lika starkt till att den som tog emot definierade interaktionen som skämtsamt på ett vänligt sätt. Båda tankegångarna får stöd av Sarah Pinks plädering för att vi ska förstå sinnesintryck som sammankopplade och integrerade, eller, med andra ord, förstå perception som multisensorisk (2009:2, 13f). Ett av hennes konkreta exempel är att människor som ska avgöra om deras hem behöver städas eller ej baserar detta på intryck av hur till exempel kläder eller golv både ser ut, luktar och känns. Mer direkt kopplad till temat för denna artikel är dock hennes iakttagelse, senare i resonemanget, av att sociala interaktioner inte bara är baserade på verbal kommunikation och visuella intryck: "Snarare är de fullt ut förkroppsligade och multisensoriska händelser – även om någon faktisk fysisk kontakt inte förekommer" (2009:53). Det

42 Vad gör då en kortväxt person som vill klappa? Mina minnen, från andra sammanhang, tyder på att sådana beröringar tenderar att hamna så högt upp på motpartens arm som parternas kroppslängder tillåter, och att detta ofta betyder att handen når till överarmen. Samma minnen säger mig att beröringen då ofta får karaktär av försiktig strykning med en eller flera fingrar, istället för en horisontalt placerad klapp (förmodligen för att överarmen inte är någon naturligt horisontal kroppsdel). Med risk för att framstå som fördomsfull gör jag reflexionen att det att stryka över en arm med få fingrar kan göra ett mer intimt intryck än att klappa med en hel handflata. Om det stämmer, så kan det också vara en mer riskabel beröring att utdela främlingar emellan eller i asymmetriska relationer, än en klapp av det slag som landade på min axel.

vill säga, överfört till mitt område: Det som gör en interaktion skämtsam är inte en enstaka kvalitet, utan en bredare upplevelse av en atmosfär i sekunden. Och ibland, som i de två exemplen här, är det just en sekund eller två det handlar om. Även det bidrar till att motivera epitetet oansenlig – tillsammans med själva interaktionens relativa obetydlighet.

Men sist men inte minst: Det faktum att beröringen kan landa fel, liksom orden och tonen i en replik både kan uppfattas som roande och allt annat än roande, påminner också om att det finns något fundamentalt gemensamt hos den oansenliga humorn och den spektakulära, och den välvilliga och den subversiva. Båda, eller alla fyra, står och faller med sin mottagares reaktion. De delar den basala egenskapen att kunna förstås på olika sätt, alldeles oavsett hur de var tänkta att förstås. Därmed bidrar de också alla till den grundläggande bräckligheten i de meningssammanhang som människor konstruerar sig emellan, och till tillvarons oförutsägbarhet och föränderlighet.

Litteratur

- Apte, Mahadev L. 1998: "Disciplinary boundaries in humorology: an anthropologist's ruminations". *Humor* 1(1):5-25.
- Berger, Peter 1997: *Redeeming Laughter: The Comic Dimension of Human Experience*. Berlin: Walter de Gruyter.
- Dunbar, Norah E, Banas, John A, Rodriguez, Daniela, Liu, Shr-Jie & Abra, Gordon 2012: "Humor use in power-differentiated interactions". *Humor* 25(4):469-489.
- Holmes, Janet och Marra, Meredith 2002: "Over the edge? Subversive humor between colleagues and friends". *Humor* 15(1):65-87.
- Joeckel, Samuel 2008: "Funny as hell: Christianity and humor reconsidered". *Humor* 21(4):415-433.
- Leibing, Annette & McLean, Athena. 2007: "'Learn to Value Your Shadow!' An Introduction to the Margins of Fieldwork". I: McLean, Athena och Leibing, Annette (red.): *The Shadow Side of Fieldwork: Exploring the Blurred Borders between Ethnography and Life*. s. 1-28. Malden: Blackwell.
- Morreall, John (red.) 1987: *The Philosophy of Laughter and Humor*. New York: State University of New York Press.
- Palmenfelt, Ulf (red.) 1996: *Humor och kultur*. Turku: Nordic Institute of Folklore /NIF Publications; 34.
- Pink, Sarah. 2009: *Doing Sensory Ethnography*. Los Angeles: Sage.
- Saroglou, Vassilis 2002: "Religion and sense of humor: An a priori incompatibility? Theoretical considerations from a psychological perspective". *Humor* 15(2):191-214.

ØANSENIG SITUATIONSHUMOR

Vejleskov, Hans 2001: "A distinction between 'small humor' and 'great humor' and its relevance to the study of children's humor". *Humor* 14(4):323-338.
<http://www.thefreedictionary.com/diversion>, 130301